

Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
YVES BOT
föredraget den 9 april 2014¹

Förenade målen C-119/13–C-121/13

eco cosmetics GmbH & Co. KG (C-119/13)

mot

**Virginie Laetitia Barbara Dupuy,
Raiffeisenbank St. Georgen reg. Gen. m.b.H (C-120/13)**

mot

**Tetyana Bonchuk
och**

Rechtsanwaltskanzlei CMS Hasche Sigle, Partnerschaftsgesellschaft (C-121/13)

mot

Xceed Holding Ltd

[begäran om förhandsavgörande från Amtsgericht Wedding (Tyskland)]

”Civilrättsligt samarbete — Europeiskt betalningsföreläggande — Förordning (EG) nr 1896/2006 — Avsaknad av giltig delgivning — Förnyad prövning — Iakttagande av rätten till försvar — Artikel 47 i stadgan”

1. Förevarande mål om förhandsavgöranden hänför sig alla till förordning (EG) nr 1896/2006² om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande. Frågan är om svaranden kan begära att artikel 20 i förordning nr 1896/2006 tillämpas om svaranden inte har delgetts det europeiska betalningsföreläggandet på ett giltigt sätt.

2. I artikel 20 föreskrivs att svaranden efter utgången av den tidsfrist som anges i artikel 16.2 i förordningen under vissa förutsättningar kan hänvisa till exceptionella omständigheter och begära en förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet hos den behöriga domstolen i ursprungsmedlemsstaten (nedan kallad ursprungsdomstolen). Svaranden har bland annat rätt att begära en förnyad prövning av föreläggandet om det har delgetts på något av de sätt som föreskrivs i artikel 14 i förordningen och om delgivningen utan svarandens förskyllan inte har skett i så god tid att svaranden har haft tid att förbereda sitt svaromål.

3. I förevarande förslag till avgörande kommer jag att redovisa skälen till varför jag anser att förordning nr 1896/2006 ska tolkas så, att den utgör hinder för en analog tillämpning av artikel 20 i ett fall där svaranden inte har delgetts det europeiska betalningsföreläggandet eller inte har delgetts det på ett giltigt sätt. I syfte att säkerställa att rätten till försvar iakttas är det nödvändigt att svaranden ges möjlighet till ett oberoende rättsmedel för att vid ursprungsdomstolen kunna visa att delgivning inte har skett och i förekommande fall få föreläggandet ogiltigförklarat.

¹ — Originalspråk: franska.

² — Europaparlamentets och rådets förordning av den 12 december 2006 om införandet av ett europeiskt betalningsföreläggande (EUT L 399, s. 1).

I – Tillämpliga bestämmelser

A – Unionsrätten

4. I artikel 1.1 a i förordning nr 1896/2006 anges att syftet med förordningen är att ”förenkla, påskynda och sänka kostnaderna för förfaranden i gränsöverskridande fall som rör obestridda penningfordringar genom att införa ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande”.

5. I artikel 13 föreskrivs följande:

”Ett europeiskt betalningsföreläggande får delges svaranden, i enlighet med nationell lagstiftning i den stat där delgivning skall verkställas, på ett av följande sätt:

- a) Personlig delgivning genom att svaranden undertecknar ett mottagningsbevis med angivande av datum för mottagandet.
- b) Personlig delgivning genom att den behöriga person som delgivit handlingen undertecknar ett dokument där det anges att svaranden tagit emot den eller utan stöd i lagen vägrat att ta emot den, samt datum för detta.
- c) Delgivning per post genom att svaranden undertecknar och skickar tillbaka ett mottagningsbevis med angivande av datum för mottagandet.
- d) Delgivning på elektronisk väg, t.ex. fax eller e-post, där svaranden undertecknar och skickar tillbaka ett mottagningsbevis med angivande av datum för mottagandet.”

6. Artikel 14 i samma förordning, med rubriken ”Delgivning utan bevis på att svaranden mottagit handlingen”, har följande lydelse:

”1. Ett europeiskt betalningsföreläggande får även delges svaranden, i enlighet med nationell lagstiftning i den stat där delgivning skall verkställas, på ett av följande sätt:

- a) Personlig delgivning på svarandens personliga adress till personer som bor i samma hushåll som svaranden eller är anställda där.
- b) Personlig delgivning i svarandens företagslokaler till personer som är anställda av svaranden, i de fall där svaranden är egenföretagare och i de fall svaranden är en juridisk person.
- c) Föreläggandet läggs i svarandens brevlåda.
- d) Föreläggandet deponeras på ett postkontor eller hos behöriga myndigheter och en skriftlig underrättelse om att så har skett lämnas i svarandens brevlåda, om den skriftliga underrättelsen klart och tydligt anger att det rör sig om en domstolshandling eller att den har den rättsverkan att delgivning anses ha skett och att tidsfrister har börjat löpa.
- e) Delgivning per post utan intyg enligt punkt 3, när svaranden har sin adress i ursprungsmedlemsstaten.
- f) Delgivning på elektronisk väg med automatisk sändningsbekräftelse, under förutsättning att svaranden i förväg uttryckligen har godkänt detta delgivningssätt.

2. Vid tillämpning av denna förordning skall delgivning enligt punkt 1 inte vara tillåten om svarandens adress inte med säkerhet är känd.

3. Delgivning enligt punkt 1 a, b, c och d skall intygas genom

- a) ett dokument, undertecknat av den behöriga person som delgivit handlingen, där det anges
  - i) vilket sätt som använts för delgivning,
  - ii) datum för delgivningen,och
  - iii) när föreläggandet delgivits någon annan person än svaranden, namnet på denne och i vilket förhållande denne står till svaranden,

eller

- b) ett mottagningsbevis från den delgivna personen i fall som avses i punkt 1 a och b.”

7. I artikel 16 i förordning nr 1896/2006 anges följande:

”1. Svaranden kan lämna in ett bestridande av det europeiska betalningsföreläggandet vid ursprungsdomstolen genom att använda standardformulär F, som återges i bilaga VI och som denne skall erhålla samtidigt med det europeiska betalningsföreläggandet.

2. Bestridandet skall sändas inom 30 dagar från det att svaranden delgivits föreläggandet.

...”

8. Artikel 20 i förordningen ger svaranden en möjlighet att begära en förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet. Bestämmelsen har följande lydelse:

”1. Svaranden skall efter utgången av den tidsfrist som föreskrivs i artikel 16.2 ha rätt att ansöka om förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet hos [ursprungsdomstolen], när

- a) i) betalningsföreläggandet har delgivits svaranden på något av de sätt som föreskrivs i artikel 14,
- och
- ii) delgivning utan svarandens förskyllan inte har skett i så god tid att denne haft möjlighet att förbereda sitt svaromål,

eller

- b) svaranden utan egen förskyllan har varit förhindrad att bestrida fordran på grund av force majeure eller exceptionella omständigheter,

under förutsättning att svaranden i endera fallet handlar utan dröjsmål.

2. Svaranden skall efter utgången av den tidsfrist som föreskrivs i artikel 16.2 också ha rätt att ansöka om förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet vid [ursprungsdomstolen], när det är uppenbart att betalningsföreläggandet har utfärdats felaktigt med avseende på de villkor som fastställs i denna förordning, eller på grund av andra exceptionella omständigheter.

3. Om domstolen avslår svarandens ansökan på grund av att inget av de skäl för förnyad prövning som anges i punkterna 1 och 2 är tillämpligt, skall det europeiska betalningsföreläggandet ha fortsatt rättsverkan.

Om domstolen beslutar att en förnyad prövning är motiverad på grund av ett av de skäl som anges i punkterna 1 och 2 skall det europeiska betalningsföreläggandet förlora sin giltighet.”

B – *Den tyska lagstiftningen*

9. I tysk rätt regleras förfarandet för betalningsförelägganden i civilprocesslagen (Zivilprozessordnung). I den version som är tillämplig på målen i den nationella domstolen, anges i artikel 692 punkt 1.1 och artikel 700 punkt 3 första meningen att när ett bestridande har ingetts – oavsett om det kan tas upp till prövning, om det har ingetts i tid eller om det är klart och tydligt formulerat – ska förfarandet för betalningsföreläggandet automatiskt handläggas av den domstol som är behörig att pröva en eventuell tvist.

10. Enligt artikel 690 punkt 1.5 i civilprocesslagen ska fordringsägaren redan i ansökan om utfärdande av ett betalningsföreläggande ange vilken domstol som ska vara behörig att pröva en eventuell tvist.

11. När det gäller ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande finns däremot enligt Amtsgericht Wedding (Tyskland) inget krav på angivande av behörig domstol i händelse av en tvist. En övergång till behörig domstol för prövning av ett bestridande ska enligt artikel 17.1 och 17.2 i förordning nr 1896/2006 endast regleras av lagstiftningen i ursprungsmedlemsstaten, dvs. den medlemsstat där det europeiska betalningsföreläggandet har utfärdats.

12. Den hänskjutande domstolen har angivit att detta i enlighet med artikel 1090 punkt 1 första meningen och punkt 2 första meningen i civilprocesslagen innebär att den europeiska domstol som är behörig för det europeiska betalningsföreläggandet ska anmoda fordringsägaren att ange en behörig domstol vid en eventuell tvist. Om fordringsägaren inte gör det, eller över huvud taget inte anger någon domstol, sker ingen övergång till en annan domstol. Den hänskjutande domstolen har tolkat detta på så sätt, att sökanden förfogar över ett europeiskt betalningsföreläggande med en förklaring om dess verkställbarhet, men svaranden har ingen möjlighet att få det prövat i domstol om tidsfristen för bestridande har iakttagits, eller alls har börjat löpa, med motiveringen att ärendet inte har överlämnats till domstol i enlighet med de allmänna processbestämmelserna och att en förnyad prövning enligt artikel 20 i förordning 1896/2006 inte är direkt tillämplig.

II – **Målen i den nationella domstolen**

A – *Mål C - 119/13*

13. Eco cosmetics GmbH & Co. KG (nedan kallat eco cosmetics), med delgivningsadress i Tyskland, har hos Amtsgericht Wedding ansökt om utfärdande av ett europeiskt betalningsföreläggande mot Virginie Laetitia Barbara Dupuy, bosatt i Frankrike. Eco cosmetics angav en adress i Frankrike som hennes delgivningsadress. Den 22 mars 2010 beviljade Amtsgericht Wedding eco cosmetics ansökan och utfärdade ett europeiskt betalningsföreläggande. Föreläggandet skickades i en rekommenderad försändelse med mottagningsbevis till den angivna adressen. På mottagningsbeviset angavs den 31 mars 2010 som datum för delgivning.

14. När inget bestridande hade inkommit från Dupuy förklarade Amtsgericht Wedding den 20 maj 2010 i enlighet med artikel 18.1 i förordning 1896/2006 att föreläggandet var verkställbart.

15. Först i en skrivelse av den 28 juli 2010, som inkom den 3 augusti 2010 till Amtsgericht Wedding, bestred Virginie Laetitia Barbara Dupuy det europeiska betalningsföreläggandet. Amtsgericht Wedding meddelade Dupuy i en skrivelse av den 5 augusti 2010 att bestridandet hade inkommit för sent och att det enda hon kunde göra var att ansöka om en förnyad prövning av föreläggandet i enlighet med artikel 20 i förordning nr 1896/2006. I en skrivelse av den 7 oktober 2010 ansökte Virginie Laetitia Barbara Dupuy om en förnyad prövning av föreläggandet, och i en skrivelse av den 13 april 2011 redogjorde hon för skälen till denna begäran.

16. Virginie Laetitia Barbara Dupuy har anfört att hon aldrig hade delgivits det europeiska betalningsföreläggandet, eftersom hon hade flyttat från den adress som eco cosmetics hade angivit i oktober 2009. Hon angav även att hon inte hade fått kännedom om föreläggandet förrän i en skrivelse från sin bank av den 23 juli 2010. Eco cosmetics har bestridit detta.

B – Mål C - 120/13

17. Raiffeisenbank St. Georgen reg. Gen. m. b. H (nedan kallad Raiffeisenbank), med delgivningsadress i Österrike, har ansökt om utfärdande av ett europeiskt betalningsföreläggande mot Tetyana Bonchyk, bosatt i Tyskland. Den 2 september 2010 beviljade Amtsgericht Wedding ansökan och utfärdade föreläggandet. Domstolen i fråga gjorde två försök att delge Tetyana Bonchyk föreläggandet med postförsändelse till den av Raiffeisenbank angivna adressen, utan att lyckas. Raiffeisenbank angav då en ny adress. Delgivning kunde då ske genom att det europeiska betalningsföreläggandet lades i brevlådan på den nya adressen den 1 februari 2011.

18. När inget bestridande hade inkommit från Tetyana Bonchyk förklarade Amtsgericht Wedding den 10 mars 2011 att föreläggandet var verkställbart. Tetyana Bonchyk bestred föreläggandet i ett faxmeddelande av den 1 juni 2011. Hon angav samtidigt att hon hade fått kännedom om föreläggandet av en slump. Hon förklarade att hon inte hade varit bosatt på den adress där delgivningen hade skett sedan år 2009. Hon anförde att hon aldrig hade blivit delgiven föreläggandet.

19. Amtsgericht Wedding har i en skrivelse av den 17 juni 2011 angivit att Bonchyks bestridande hade inkommit för sent och att det enda hon kunde göra var att ansöka om en förnyad prövning i enlighet med artikel 20 i förordning nr 1896/2006. Tetyana Bonchyk ansökte därefter i en skrivelse av den 24 juni 2011 om en förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet.

C – Mål C - 121/13

20. Rechtsanwaltskanzlei CMS Hasche Sigle, Partnerschaftsgesellschaft (nedan kallat CMS Hasche Sigle), med delgivningsadress i Tyskland, har ansökt om utfärdande av ett europeiskt betalningsföreläggande mot Xceed Holding Ltd, med delgivningsadress i Cypern. En adress i Nicosia (Cypern) angavs i ansökan. Amtsgericht Wedding beviljade ansökan den 4 juni 2010 och skickade sedan det europeiska betalningsföreläggandet i en rekommenderad försändelse med mottagningsbevis till den adress som hade angetts av CMS Hasche Sigle. Det framgår av mottagningsbeviset att delgivning skedde på adressen i fråga den 30 juni 2010. På mottagningsbeviset finns en namnteckning och en advokatbyrås stämpel, men däremot finns inget kryss i den ruta som anger att delgivning har skett och inte heller i någon annan ruta. Den 10 augusti 2010 förklarade Amtsgericht Wedding att föreläggandet var verkställbart.

21. I en skrivelse av den 19 oktober 2010, som inkom den 20 oktober samma år till Amtsgericht Wedding, ansökte Xceed Holding Ltd om en förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet och bestred under alla omständigheter föreläggandet.

22. Xceed Holding Ltd har anfört, utan att detta har bestridits, att bolaget aldrig har delgetts föreläggandet i fråga. Man har angivit att bolagets säte till och med den 18 maj 2010 var i Larnaca (Cypern) och därefter i Limassol (Cypern) och att bolaget aldrig har haft någon kontakt med den advokatbyrå som hade mottagit och undertecknat mottagningsbeviset. Först den 7 oktober 2010 fick bolaget kännedom om det europeiska betalningsföreläggandet, efter en anmodan från CMS Hasche Sigle.

23. Amtsgericht Wedding har i dessa tre mål ställt sig tveksam till hur förordning nr 1896/2006 ska tolkas. Den hänskjutande domstolen vill i synnerhet veta om de tre svarandenas ansökningar om förnyad prövning kan ses som ett giltigt rättsmedel.

III – Tolkningsfrågor

24. I de tre målen i den nationella domstolen har Amtsgericht Wedding beslutat att förklara målen vilande och att ställa tolkningsfrågor till domstolen. Här återges de frågor som har ställts i målet C-119/13, vilka är desamma som den första och den tredje frågan som ställdes i målen C-120/13 och C-121/13:

- ”1) Ska ... förordning ... nr 1896/2006 ... tolkas så, att svaranden kan begära förnyad rättslig prövning av ett europeiskt betalningsföreläggande även när svaranden inte har delgetts föreläggandet, eller inte har delgetts det på ett giltigt sätt? Kan man därvid stödja sig på artikel 20.1 eller 20.2 i förordning nr 1896/2006?
- 2) Om fråga 1 besvaras jakande: Måste svaranden – för det fall att svaranden inte delgetts, eller inte på ett giltigt sett delgetts, betalningsföreläggandet – begära förnyad prövning inom en viss tid? Kan man därvid stödja sig på artikel 20.3 i förordning nr 1896/2006?
- 3) Vidare om fråga 1 besvaras jakande: Vilka processuella rättsföljder får det om begäran om förnyad prövning leder till framgång? Kan man därvid stödja sig på artikel 20.3 eller 17.1 i förordning nr 1896/2006?”

IV – Min bedömning

25. Den hänskjutande domstolen vill med sin första fråga få klarhet i huruvida förordning nr 1896/2006 ska tolkas så, att svaranden får ansöka om en förnyad prövning av ett europeiskt betalningsföreläggande om svaranden inte har delgetts föreläggandet på ett giltigt sätt, och därvid stödja sig på artikel 20.1 eller 20.2 i förordningen.

26. I de tre nationella målen har den hänskjutande domstolen utgått ifrån principen att delgivning av det europeiska betalningsföreläggandet antingen inte har skett eller är ogiltig, eftersom delgivning inte har skett i enlighet med de minimikrav som föreskrivs i förordningen.

27. Förevarande mål rör frågan om vilka rättsmedel svaranden har när ett europeiskt betalningsföreläggande inte har delgetts svaranden alls eller inte har delgetts svaranden på ett giltigt sätt och därefter har blivit verkställbart. Faktum är att det i förordning nr 1896/2006 inte anges något om vilka eventuella rättsmedel svaranden har under sådana omständigheter, något som ger upphov till ett juridiskt tomrum. Frågan är således vilka de rättsliga följderna blir om delgivning inte sker eller inte sker på ett giltigt sätt.

28. Den hänskjutande domstolen och de flesta parter i målen anser uppenbarligen att det enda tillgängliga rättsmedlet är en ansökan om en förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet i enlighet med artikel 20 i förordningen. Jag är av en annan ståndpunkt.

29. Förordningens syfte är i enlighet med artikel 1.1 a att förenkla, påskynda och sänka kostnaderna för förfaranden i gränsöverskridande fall som rör obestridda penningfordringar genom att införa ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande. Detta förfaranden kan beskrivas som ett ”ensidigt” förfarande, i och med att det inte förekommer någon förhandling vid ursprungsdomstolen och svaranden inte uppträder förrän i ett senare skede, då det europeiska betalningsföreläggandet har utfärdats av ursprungsdomstolen och delgetts svaranden.

30. I förordning nr 1896/2006 fastställs i detta hänseende minimikrav för delgivning som är uppdelade i två kategorier.

31. I artikel 13 i förordningen anges olika delgivningsmetoder med bevis på att svaranden har mottagit föreläggandet. Det innebär att det intygas att svaranden rent fysiskt har mottagit det europeiska betalningsföreläggande som avser honom eller henne – och således att han eller hon har fått kännedom om det. Därmed kan den mekanism som föreskrivs i förordningen ha sin gång.

32. Om svaranden beslutar att bestrida det europeiska betalningsföreläggandet i enlighet med artikel 16 i förordning 1896/2006 går förfarandet vidare vid ursprungsdomstolen, i enlighet med sedvanliga civilprocessbestämmelser, såvida sökanden inte uttryckligen har begärt att förfarandet i sådant fall ska avbrytas³. Om svaranden i stället underlåter att vidta några åtgärder med anledning av föreläggandet inom den tidsfrist som anges i artikel 16.2 i förordningen, ska föreläggandet omedelbart förklaras verkställbart av ursprungsdomstolen i enlighet med artikel 18.1 i förordning nr 1896/2006. Enligt artikel 19 i förordningen ska ett europeiskt betalningsföreläggande som har blivit verkställbart i ursprungsmedlemsstaten sedan erkännas och verkställas i övriga medlemsstater.

33. Svaranden får endast i undantagsfall ansöka om en förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet, antingen för att svaranden utan egen förskyllan har varit förhindrad att bestrida fordran till följd av force majeure eller exceptionella omständigheter⁴ eller för att det är uppenbart att det europeiska betalningsföreläggandet har utfärdats på felaktig grund, med hänsyn till kraven i förordningen eller till följd av andra exceptionella omständigheter⁵.

34. I artikel 14 i förordning nr 1896/2006 anges olika delgivningssätt utan bevis på att svaranden har mottagit föreläggandet, eftersom det europeiska betalningsföreläggandet i dessa fall överlämnas till tredje part. Unionslagstiftaren utgår ifrån antagandet att svaranden i ett sådant fall är tillfälligt frånvarande vid delgivningsmannens eller brevberäres besök. Detta innebär att dessa delgivningssätt enbart vilar på en presumtion om att svaranden faktiskt har mottagit det europeiska betalningsföreläggandet som är riktat mot honom eller henne och om att svaranden därmed har kännedom om sina rättigheter samt de rättsliga följderna av ett bestridande eller av ett uteblivet svar inom utsatt tid, dvs. att föreläggandet förklaras verkställbart i enlighet med artikel 18 i förordningen.

35. Unionslagstiftaren har emellertid även för sådana fall föreskrivit att en eventuell fördröjning ska beaktas genom att ge svaranden möjlighet, i enlighet med artikel 20.1 och 20.2 i förordningen, att ansöka om en förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet.

36. Jag konstaterar mot bakgrund av ovanstående att det är av största vikt i förfarandet för ett europeiskt betalningsföreläggande att delgivningen är giltig. En giltig delgivning gör det möjligt att säkerställa att svaranden har erhållit alla erforderliga upplysningar för att tillvarata sina rättigheter och därmed att rätten till försvar iaktas⁶. Redan i förarbetena betonade kommissionen detta med följande formulering: ”För att säkerställa en rättvis prövning måste svaranden i anslutning till

3 — Se artikel 17.1 i förordningen.

4 — Se artikel 20.1 b i förordning nr 1896/2006.

5 — Se artikel 20.2 i samma förordning.

6 — Se, beträffande delgivning av en stämningsansökan, domen i målet Trade Agency (C619/10, EU:C:2012:531, punkterna 32 och 33). Se även domen i målet Alder (C325/11, EU:C:2012:824, punkt 34–36).

betalningsföreläggandet få tillräcklig information om sina processuella rättigheter och skyldigheter. ... Kortfattad men ändå detaljerad information är därför en förutsättning för korta tidsfrister och för upprätthållandet av presumtionen att svaranden klarar av att inom tidsfristerna och med full insikt om konsekvenserna fatta ett beslut om huruvida fordringen skall bestridas, och detta utan juridisk rådgivning”⁷.

37. Detta är den springande punkten i det förfarande som inrättades genom förordning nr 1896/2006, att skyndsamhet och effektivitet i ett rättsligt förfarande kan förenas med iakttagandet av rätten till försvar vid gränsöverskridande tvister som rör obestridda penningfordringar. Så snart svaranden är underrättad och har tagit del av upplysningarna i de handlingar som ska ingå i delgivningen, kan han eller hon med full kännedom om saken tillvarata sina rättigheter. Detta är skälet till att svaranden därefter endast har begränsade möjligheter att bestrida verkställandet av det europeiska betalningsföreläggandet.

38. Svarandens rättigheter, i synnerhet rätten till försvar, har emellertid iakttagits i och med att svaranden personligen har underrättats om föreläggandet.

39. Gäller detsamma om det vid verkställandet av ett föreläggande som har delgetts enligt förfarandet i artikel 14 i förordning nr 1896/2006 visar sig att den förmodade gäldenären utan egen förskyllan faktiskt inte har mottagit föreläggandet?

40. Självfallet inte.

41. Såsom konstaterats ovan är syftet med delgivning enligt det system som inrättats med denna förordning att bevara rätten till försvar. Delgivningen utgör en presumtion om att svaranden har mottagit det europeiska betalningsföreläggandet, ett i högsta grad betydelsefullt led i systemet. Att dessa villkor iaktas i förfarandet för ett europeiskt betalningsföreläggande är avgörande om man vill bevara jämvikten mellan de olika mål man försöker uppnå med förordningen.

42. Iakttagandet av rätten till försvar kan inte säkerställas med stöd av en presumtion om det vid verkställandet av föreläggandet visar sig att presumtionen är felaktig. Det skulle i så fall vara nödvändigt att betrakta presumtionen som oavvislig, vilket vad beträffar rätten till försvar skulle sakna mening.

43. Om mekanismen i förordning nr 1896/2006 förenklas i allt för hög grad blir följden ett åsidosättande av rätten till försvar och därmed av artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan).

44. Om artikel 20 i förordningen vore tillämplig i sådana fall som i målen i de nationella domstolen skulle svarandena fråntas sina mest grundläggande rättigheter när de utan egen förskyllan inte har delgivits det europeiska betalningsföreläggandet, med iakttagande av minimikraven, och således inte fått kännedom om möjligheterna till bestridande. En svarande som i stället har blivit korrekt delgiven ett föreläggande kan däremot tillvarata sina rättigheter. Utöver att en sådan tolkning strider mot iakttagandet av rätten till försvar enligt artikel 47 i stadgan, skulle den även innebära att två svarande i god tro skulle behandlas olika.

45. Om svaranden inte har delgetts det europeiska betalningsföreläggandet är det för övrigt inte möjligt att fastställa att fordringen i fråga verkligen är obestridd, eftersom svaranden, i avsaknad av delgivning, inte har haft någon faktisk möjlighet att bestrida den. Detta skulle dels gå rakt emot själva syftet med förordning nr 1896/2006, att inrätta ett förfarande för ett europeiskt betalningsföreläggande för ”obestridda fordringar”, dels och framför allt skulle det innebära ett uppenbart åsidosättande av

7 — Se s. 38 i grönboken om ett Europeiskt betalningsföreläggande och om åtgärder för att förenkla och påskynda handläggningen av tvister om mindre värden [KOM/2002/0746 slutlig].

rätten till försvar som dessutom skulle få allvarliga rättsliga följder för svaranden. Om artikel 20 i förordningen vore tillämplig i målen i den nationella domstolen, skulle en förnyad prövning nekas och det europeiska betalningsföreläggandet förbli verkställbart eftersom det i enlighet med artikel 20.3 i förordningen då förblir giltigt.

46. Unionslagstiftaren har vinnlagt sig om att ange att ursprungsdomstolen, redan då ett europeiskt betalningsföreläggande utfärdas, ska säkerställa att detta delges svaranden i enlighet med nationell rätt och på något sätt som uppfyller minimikraven i artikel 13 till 15 i förordning nr 1896/2006⁸. Artikel 14 i förordningen, som rör delgivning utan bevis på att svaranden har mottagit det europeiska betalningsföreläggandet, är särskilt tydlig i detta hänseende. I artikel 14.2 anges följande: ”Vid tillämpning av denna förordning skall delgivning enligt punkt 1 inte vara tillåten om svarandens adress inte med säkerhet är känd”.

47. Genom att framhålla ursprungsdomstolens skyldighet att säkerställa att minimikraven på delgivning verkligen iakttas, har unionslagstiftaren markerat sin vilja att garantera att svarandens rätt till försvar iakttas i ett unilateralt förfarande där svaranden först mycket sent ges tillfälle att tillvarata sina rättigheter.

48. Vari ligger då nyttan med förfarandet i artikel 14 i förordning nr 1896/2006? Det anser jag står helt klart. Artikelns innebär en presumtion som möjliggör att förfarandet går vidare så att det europeiska betalningsföreläggandet vid uteblivet bestridande kan förklaras verkställbart. Detta är logiskt då delgivning enligt artikel 14 gör det sannolikt att föreläggandet når adressaten. I en strävan efter effektivitet motiverar denna sannolikhet att man kan gå vidare med nästa steg i förfarandet, då presumtionen i de allra flesta fall överensstämmer med sanningen. För det statistiskt sett mindre frekventa fallet att presumtionen inte överensstämmer med sanningen, ska delgivning däremot inte anses ha ägt rum. Därmed fungerar systemet i stort effektivt, samtidigt som den enskildes rättigheter iakttas i det enskilda fallet.

49. Detta är för övrigt den enda tänkbara tolkningen om förfarandet i artikel 14 i förordning nr 1896/2006 ska kunna undgå sådan kritik som har framförts i doktrinen⁹.

50. Jag anser således att en analog tillämpning av artikel 20 i förordning nr 1896/2006 i sådana fall som i målen i den nationella domstolen inte är förenlig med förordningens innehåll eller syfte och dessutom strider mot artikel 47 i stadgan. Enligt min mening ger förordningen inte utrymme för en sådan obalans mellan de rättigheter den syftar till att skydda.

51. Jag anser för övrigt att svaranden inte får berövas en möjlighet till rättslig prövning av det skälet att det endast är sannolikt att delgivning skett samtidigt som svarandens bestridande visar att svaranden inte haft kännedom om det europeiska betalningsföreläggandet. Svaranden bör således ha rätt till ett faktiskt rättsmedel för att vid ursprungsdomstolen kunna visa att han eller hon inte har mottagit föreläggandet. För det fall att ursprungsdomstolen fastställer att delgivning inte har skett, blir den enda rättsliga följden av detta enligt min bedömning att föreläggandet förklaras ogiltigt.

8 — Se artikel 12.5 i förordningen.

9 — Denna svaghet i förordningen har framhållits i doktrinen. Se Guinchard, E., ”L’Europe, la procédure civile et le créancier: l’injonction de payer européenne et la procédure européenne de règlement des petits litiges”, *Revue trimestrielle de droit commercial et de droit économique*, 2008, s. 465, och Miguet, J., ”Procédure d’injonction européenne”, *Jurisclasseur commercial*, fascicule 185, 2008. Se även Lopez de Tejada, M., och d’Avout, L., ”Les non-dits de la procédure européenne d’injonction de payer”, *Revue critique de droit international privé*, 2007, s. 717.

52. Jag anser således, mot bakgrund av ovanstående, att förordning nr 1896/2006 ska tolkas så, att den utgör hinder för en analog tillämpning av artikel 20 i förordningen i ett sådant fall då ett europeiskt betalningsföreläggande inte har delgetts svaranden eller inte har delgetts svaranden på ett giltigt sätt. I syfte att garantera iakttagandet av rätten till försvar ska svaranden ha rätt till ett oberoende rättsmedel för att vid ursprungsdomstolen kunna visa att han eller hon inte har delgetts föreläggandet och i förekommande fall få föreläggandet ogiltigförklarat.

53. Med beaktande av mitt förslag till svar på den första frågan anser jag inte att det är nödvändigt att besvara den andra och den tredje frågan.

V – Förslag till avgörande

54. Mot bakgrund av samtliga dessa överväganden föreslår jag att domstolen skall besvara Amtsgericht Weddings tolkningsfrågor på följande sätt:

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande ska tolkas så, att den utgör hinder för en analog tillämpning av artikel 20 i förordningen i ett fall då ett europeiskt betalningsföreläggande inte har delgetts svaranden eller inte delgetts vederbörande på ett giltigt sätt.

I syfte att säkerställa iakttagandet av rätten till försvar ska svaranden ha rätt till ett oberoende rättsmedel för att vid behörig domstol i ursprungsmedlemsstaten kunna visa att han eller hon inte har delgetts föreläggandet och i förekommande fall få det ogiltigförklarat.